

UNGHERESE

Traduzione provvisoria - Ideiglenes fordítás

KOLLEGAMENTÓ

Rocca di Papa, 2017. április 22.

A párbeszéd kulcsai

(tartalom)

1. [Kezdés és üdvözet](#)
2. [Chiara Lubich: „A párbeszéd kulcsai”](#)
3. [USA – A politikai különbözőség megélése egy polarizált társadalomban](#)
4. [Fülöp-szigetek – „Harmónia a népek és a vallások között”](#)
5. [Jordánia – Tárt ajtók és... karok](#)
6. [Paraguay - Yvy Marané'y, la tierra sin mal](#)
7. [Svájc – Migránsok, akik segítik a migránsokat](#)
8. [Ausztrália – ahol szíriaiak és irakiak otthon vannak](#)
9. [Hollandia – Glen blogja: összeköttetésben az iskolai erőszak ellen](#)
10. [Emlékezés Vlk bíborosra, Prága érsekére](#)
11. [Befejezés - Maria Voce \(Emmaus\) és Jesús Morán üdvözetével](#)

1. KEZDÉS ÉS ÜDVÖZLET

(taps)

Lesley Ellison: Jó reggel, jó reggel mindenkinek a világnak ezen a sarkán, és jó estét mindenkinek a világ másik sarkán! Ma úgy időzítettük az összeköttetést, hogy mindenki bekapcsolódhasson és ez valóban izgalmas.

Isten hozott mindnyájukat, akik az egész világon figyelemmel kíséritek a mai kollegamentót! Most kaptunk egy e-mailt 40 szeminaristától Rwandából. Üdvözljük őket! Emlékeztetek benneteket, hogy elküldhetitek kommentárjaitokat, történeteiteket ezekre a címekre: akár e-mailben, akár WhatsApp-on, vagy Facebook-on. Itt láthatjátok a címeket. Elküldhetitek, várjuk.

A nevem Lesley, angol vagyok az anglikán Egyházból. Nagyon örülök, hogy ma veletek együtt járhatom be a világot.

Kezdjük is! Menjünk Ausztráliába.

Ausztrália! Hallotok? Nicole, itt vagy?

Nicole Horin: Nicole vagyok, egy gen Ausztráliából és Brisbaneban lakom.

Lesley: Máriapolin vagytok?

Nicole: Igen, itt vagyunk együtt az éves Máriapolinkon egy csodálatos helyen, Sydneyhez közel. És szeretnénk üdvözölni mindenkit az egész világon.

Lesley: Nagyszerű. *(Taps)* Nicole, mondanál még valamit a Máriapolitokról? Mi a témája?

Nicole: Sok család van jelen, gyerekek, fiatalok... több helyről érkeztünk a Máriapolira., nem csak Sydney-ből, hanem Canberrából, aztán messzebből, Brisbane-ből, Gold Coast-ból is. Az idei témánk a család, hogy család legyünk, és már éljük is. Mindössze három nap telt el, de nagy öröm együtt lenni, nagyszerű tapasztalat. Nagyon szerencsések vagyunk.

Lesley: Vannak különleges vendégeitek is?

Nicole: Igen, rendkívüli vendégeink vannak, itt van velünk Stefano és Roberta Serratore, és Franco és Maria Beatrice Cardinali, akik Rómából, az Új Családok központjából jöttek.

Lesley: Köszönjük, Nicole! Kérdezhetek még valamit? Kenguruk is vannak a Máriapolin? *(nevetés)*

Nicole: Mindnyájan üdvözölnék benneteket! *(nevetés)*

Lesley: Köszönjük, Nicole, és további szép Máriapolit!

Nicole: Köszönjük! Köszönet mindenkinek! Sziasztok!

Lesley: Kollegamentónk elején különlegesen üdvözöljük a Mozgalom azon tagjait és közösségeit, akik a háború miatt fájdalmas helyzeteket élnek. Gondolunk itt Szíriára, Irakra, Venezuelára – azt hiszem, van itt valaki Venezuelából -, a Kongói Demokratikus Köztársaságra, és másokra.

Nemrégiben Kolumbiában nagy természeti katasztrófa sújtott, amikor három folyó elmosott egy hegyet, mely sárral és szikladarabokkal borította be az egész várost és más településeket is. Ez a hely Mocoa. Ott van Luis Fernando atya, a mocoai főplébánia plébánosa. Beszéltünk vele telefonon.

P. Luis Fernando Carvajal, Mocoa - Kolumbia: *Luis Fernando atya vagyok Kolumbiából. Jelenleg Mocoában élek, ahol ez a tragédia történt. Örülök, hogy megoszthatom veletek ezt a helyzetet, ezt a tragédiát, amit itt éltünk; így nem érzem magam egyedül.*

Plébános vagyok [...], a plébániám több tagja meghalt, néhányan mindenüket elveszítették [...].

Azon munkálkodunk, hogy mindenkit segíteni tudjunk; az egész világról sokan jöttek ide, hogy segítsenek. [...]

Azt mondják, hogy több mint 300-an életüket veszítették, [...] mi úgy tudjuk, hogy tán ennél is többen. Sokakat magával sodort a folyó [...] Néhány lakótelep teljesen megsemmisült, a házak, minden... [...] Megyünk, hogy segítsük az embereket, hogy meghallgassuk őket, [...] aztán megpróbáljuk egy-egy szóval segíteni, vigasztalni őket [...], hogy enyhítsük azok fájdalmát, akik mindent elveszítettek.

Üdvözlök mindenkit, akik most hallgatják a kollegamentót, és szeretnék köszönetet mondani az imákért, minden segítségért, amit a tragédia elszenvedőiért tettetek.

Lesley: Köszönjük, Luis atya, Önnel vagyunk!

Most kapcsoljuk Egyiptomot, egész pontosan Alexandriát. Sami, hallasz minket?

Fájdalommal kísértük figyelemmel az idei vérengzős húsvétot, a kopt keresztények elleni merénylet. Most készültök Ferenc pápa és Bartolomaiosz pátriárka közös kairói látogatására. Tudjuk, hogy te is részt veszel a szervezésben. Mit mondanál nekünk?

Sami Creta, Alexandria - Egyiptom: Igen, nagyon nehéz időszakot élünk Egyiptomban két héttel ezelőtt, amikor két kopt templomban merényletet követtek el: Tantában és Alexandriában. A tragédia hozzásegített, hogy teljességgel éljük az idei nagyhetet, fájdalomban, ugyanakkor a Feltámadott reményével is. Tudjuk, hogy a vértanúság a történelem folyamán mindig is a kopt Egyház mozgatórugója volt.

Most nagy reménnyel és örömmel várjuk Ferenc pápát, aki többször is beszélt a vér és a fájdalom ökumenizmusáról, mely egyesíti az Egyházat.

Egy meglepetés Bartolomaiosz pátriárka jövelele Al-Azharba erre a vallási eseményre, ami ezzel még szélesebb körűvé és még történelmibbé válik. Látszik, hogy a pápa látogatása jelentős alkalom az egység és a párbeszéd szempontjából. Ezért Tawadros kopt ortodox pápa pátriárka is úgy várja őt, mintha egy testvére érkezne. Érződik ez a testvériség abból is, ahogy Ferenc pápáról beszél azután, hogy 2013-ban ellátogatott hozzá Rómába. Ez volt az első hivatalos látogatása Egyiptomon kívül, 40 évvel az előző kopt pátriárka vatikáni útja után. Ez az egyiptomi találkozásuk valóban új reményre ad okot.

A napokban egy másik meglepetésünk is van: abban az örömben van részünk, hogy eljöttek Egyiptomba Chiara Luce (Badano) szülei, akik az ország déli részére utaznak, hogy 1500 egyiptomi fiatallal részt vegyenek a Ferenc pápa miséje előtti virrasztáson.

Lesley: Köszönjük, Sami. Veletek vagyunk ezen az eseményen, mely új reményt ad az ökumenizmus terén a békéhez.

Engem is nagy rajongással tölt el az ökumenizmus. Ahogy az elején is mondtam, anglikán vagyok. Kis korunktól fogva tiltották, hogy katolikusokkal barátkozzunk. A lakótelepünkön mentünk a gyerekekkel, hogy kavicsokkal dobáljuk a katolikusok körmeneteit.

De egyik nap megismertem a fokolarinákat, akik az evangéliumról, az evangélium éléséről beszéltek nekem. Ez nagyon vonzott. Meghívtak, hogy menjek el velük

Canterburybe, ahol Chiara beszédet mondott a keresztények egységéért megrendezett imahéten.

A vonaton valaki rózsafüzért vett elő a csoportból, és hirtelen megdöbbsentem, mert rájöttem, hogy mindegyikük katolikus. Megijedtem, le akartam szállni, de nem tudtam, mert a vonat nem állt meg.

Megérkeztünk, és ahogy Chiara beszélt, Isten dolgozott bennem, megértette velem, hogy Isten nagy, a világ kicsi, és mi az Ő kezében vagyunk. Akkor megértettem, hogy túl kell lépnem az eddigi előítéleteimen, meg kell próbálnom túllépni ezeken. Ezt éltem hazafelé.

Ahogy éjfélkor megérkeztünk Liverpoolba, már semmi nem közlekedett, amivel haza tudtam volna menni, ezért arra gondoltam, hogy az állomáson alszom. De egy katolikus házaspár azt mondta, hogy hazavisznek autóval.

Hallatlan volt az ilyen abban az időben: hogy egy anglikán beszáll a katolikusok autójába. Számomra ezek voltak az első komoly ökumenikus tapasztalatok, melyek a kölcsönös szeretetből születtek. Ennek köszönhetően meggyőződtem, hogy az egység lehetséges, ha hagyjuk, hogy Isten működjön.

Néhány évvel később tagja voltam a Gen Verde zenei együttesnek, és írtam egy dalt, amiből most hallani fogunk egy részletet. *(zene)*

A címe: „Hidak”, mert én a másik partról jöttem, és nagyon szerettem volna eljutni a túlsó partra, szerettem volna felépíteni az egység hídjait.

Így szeretnénk megélni a mostani kollegamentót is: azzal az elhatározással, hogy hidakat építsünk, átmenjünk rajtuk, és eljussunk a túlsó partra.

2. CHIARA LUBICH: „A PÁRBESZÉD KULCSAI”

Lesley: Most szeretnénk meghallgatni Chiarától, Chiara Lubichtól egy rövid választ a párbeszéd értelméről. Piero Taiti teszi fel a kérdést az agnosztikus és nem vallásos kultúrájú emberek találkozásánál, 1998. februárjában.

Piero Taiti: *A dialógus javaslata jóval túllép az egyszerű tolerancián, mely már a maga idejében nagy eredmény volt és mindig is olyan érték marad, mely veszélyben forog társadalmunkban.*

Két évszázaddal ezelőtt Lord Stanope azért mondhatta el, hogy a toleranciát [...] „egy napon majd úgy utasítják el, mint egy sértést”, mert már előre látta, hogy egy napon – reméljük, ma – egy magasabb értékre leszünk érzékenyebbek, a dialógusra: tehát nem csak megtűrjük a másikat, hanem mélységesen tiszteletben tartjuk, befogadjuk a miénktől eltérő gondolatait, hogy egybevessük a különböző álláspontjainkat, és főként igazi testvéri kapcsolatokat építsünk egymással.

Mit gondolsz erről?

Chiara: Természetesen azt gondolom, hogy a dialógus jóval túllép a tolerancián, bár a toleranciát sem becsülném le teljesen, mert bizonyos helyeken szükség van rá, legalább nincs veszekedés, nincs harc. De a párbeszéd tényleg teljesen más, a párbeszéd kölcsönös gazdagodást jelent, azt, hogy szeretjük egymást, érezzük, hogy testvérek vagyunk, és létrehozuk az egyetemes testvériséget már itt a földön, tehát teljesen más.

Természetesen a párbeszéd akkor igaz, ha az igazi szeretet élteti. Az igazi szeretet akkor igazi, ha érdeknélküli; különben nem szeretet. Miféle szeretet? Egoizmus. Több kérdést is feltettek nekem azzal kapcsolatban, hogy a szeretetbe, a párbeszédbe beletartozhat-e valamiféle érdek. Ha így lenne, a párbeszéd nem a szeretetre épülne, tehát nem is párbeszéd lenne, hanem valami más. Prozelitizmus. A térítésnek az ajtón kívül kell maradnia, nem létezhet, mert különben nincs párbeszéd. Párbeszédet folytatni annyit jelent, hogy szeretünk, adjuk, ami bennünk van a többiek iránti szeretetből, aztán kapunk is és gazdagodunk; Ez a párbeszéd. Ahogy a genjeink mondják: „világra nyitott emberekké” válunk, akikben ott vannak a többiek, és adni tudnak valamit a sajátjukból is. Ezt mondanám.

Emlékszem a Mozgalom elején, amikor elkezdtük, azt a sugallatot kaptuk, hogy a szeretet útján haladjunk. De nagyon fontosnak tartottuk, hogy a szeretet érdeknélküli. Nem azért kell szeretnünk, hogy megnyerjünk valakit, nem azért kell szeretnünk, hogy a magunk elgondolása szerint létrehozzunk egy csoportot, nem azért, hogy befolyást gyakoroljunk a hivatalban vagy az iskolában... nem: azért kell szeretnünk, hogy szeressünk. Mi a magunk részéről természetfölötti okból tettük, mert keresztény meggyőződésűek vagyunk, ti pedig azért tehetitek, hogy eljussunk a testvériségre, az egyetemes testvériségre, mint emberi értékre, és nem azért, hogy megnyerjünk valakit... Ennek következménye volt az a sok hódítás, mert az emberek szabadnak érezték magukat, látták ennek az életnek a szépségét, és követtek minket.

Tehát mi is akkor fogunk sokat fejlődni a más meggyőződésűek világában, ha így szeretünk. (taps)

3. USA – A POLITIKAI KÜLÖNBÖZŐSÉG MEGÉLÉSE EGY POLARIZÁLT TÁRSADALOMBAN

Lesley: Szeressünk érdek nélkül. „Szeressünk szeretetből”. Így élhetjük a párbeszédet. A politika az egyik olyan terület, ahol lehetetlennek tűnik a párbeszéd. Most menjünk az Egyesült Államokba, ahol a társadalom erőteljesen megosztott a republikánusok és demokraták között. A Fokoláre Mozgalom közösségei is ezt a helyzetet élik. Elküldtek egy rövidfilmet, mely arról szól, hogyan vetették bele magukat ebbe a kihívásba.

Speaker: Az Egyesült Államok az elmúlt évben példátlan ideológiai ellentéteknek volt tanúja. (alcune parole da un telegiornale)

A novemberi választások utáni hónapokban nagy aggodalmat és heves érzelmeket váltott ki az az irányvonal, amit felvett az ország... (környezet)

Mi sem voltunk kizárva ezekből a mély megosztottságokból, akik az egység lelkeségét éljük.

Austin: *Soha el nem tudtam volna képzelni ilyen örültséget.*

Marijo: *Sokak számára gyötrelmes döntést jelentett.*

Simona: *Kemény volt olyan dolgokat hallani, melyekben nem hiszek.*

Arturo: *Nagy volt a megosztottság és a másik démonizálása, mert határozott és merőben eltérő vélemények alakultak ki. (zene)*

Speaker: *A választások előtti évben az Egyesült Államok egész területén igyekeztünk elhinteni a párbeszéd magvait a közösségekben.*

A Fokoláre Mozgalom „A pozitív politikai párbeszéd 5 lépése” címmel workshopot kezdeményezett.

John Chesser, Iowa: *Kétfős csoportokban kiválasztottak egy témát, amiben homlokegyenest ellentétes volt az álláspontjuk. Egyikük megosztotta a véleményét, a másiknak pedig el kellett ismételnie, mielőtt még elmondta volna a sajátját. Nagyon érdekes eredményei voltak. Nem csak, hogy elkezdtek értékelné a másik látásmódját, hanem újraértékelték a sajátjukat. Természetesen, ezzel nem oldottuk meg a világ problémáit, de új remény született bennünk, és új eszközöket kaptunk, hogy megpróbáljuk párbeszédrel megoldani a problémákat.*

Speaker: *A 2016-os választások közeledtével napról napra fokozódott a feszültség; harag és keserűség veszélyeztette a kapcsolatokat.*

Marilyn Boesch, Maryland: *Izgatott voltam; átvizsgáltam a lelkiismeretemet: az egységért akartam dolgozni, hogy hidakat építsek, és nem úgy élni, hogy elfogadom az előttem feltáruló megosztottságokat.*

Marijo Dulay, New York: *Elkövettem néhány hibát, és megtanultam, hogy jobban kell ügyelnem a facebookon megosztott véleményeimre, hogy ne bántsam meg azokat, akik másképp gondolkodnak, mint én.*

Simona Lucchi, Georgia: *A kioktatásaim és lekiabálásaim semmi jót nem eredményeztek, mert nem változtatták meg a többiek gondolkodását. Ezért megálltam, és elkezdtem mélyen meghallgatni a másikat. Megértettem, hogy azokkal is vannak közös vonásaink, akik másképp gondolkodnak, mint én.*

(alcune parole da telegiornali)

Speaker: *A nagy zűrzavar közepette az egyetemekre is kiterjedtek a párbeszéd tapasztalatai, mint a Fordhami jogi karon, Manhattan központjában.*

Nagy érdeklődést váltott ki a párbeszédrel kapcsolatban megrendezett workshop.

Ana Dias, Fordham Law School: *Sokan azért jöttek el, hogy megértsék, hogy az ennyire ellentétes álláspontok közepette valóban lehetséges-e a párbeszéd.*

Speaker: Először ismertették „a pozitív politikai párbeszéd 5 pontját”, majd a résztvevők átbeszélték a hallottakat.

Endy Moraes, Fordham Law School: Rájöttünk, hogy úgy is lehet égető kérdésekről beszélgetni, hogy azok nem torkollnak heves vitába.

Speaker: Nyilvánvaló volt, hogy az eszközök bemutatásával a legradikálisabbak is készek próbára tenni saját magukat.

(titoli da telegiornale)

Elérkeztek a választások, és el is múltak.

Két hónappal később az új elnökség beiktatása újra felhevítette a lelkeket.

A Georgetown Egyetem jogi karán is ugyanezt a feszült helyzetet élik a hallgatók.

Amy Uelmen, Georgetown Law School: A beiktatás után rögtön mérlegeltük a hallgatókkal, hogyan élhetjük együtt ezeket az erős feszültségeket.

Speaker: Amy Uelmen, aki írt egy könyvet a pozitív politikai párbeszédéről, a hallgatók és a kollégák körében is egyforma workshopot alkalmazott.

Amy Uelmen, Georgetown Law School: Rájöttünk, hogy a beszélgetésekben gyakran előfordulnak sztereotípiák, meg nem értések, téves információk: elhatároztuk, hogy nyitottak leszünk egymás helyreigazítására, és az ellentétes elképzelésekből születő nehézségek megoldására.

Speaker: Ezek az erőfeszítések Arkansasban is folytatódtak. Ez egy konzervatív állam, ahol Bill Clinton volt az elnök. A beiktatás egyrészt lelkesedést, másrészt indulatokat váltott ki.

Austin Kellerman a főváros egyik tévéhíradó szerkesztőségének felelőse. Kollégáival elhatározta, hogy a tv-ben arra kéri az embereket, hogy állítsák helyre az egységet.

Austin Kellerman, News Director: Szerettük volna felkínálni a lehetőséget a városunknak, ezért a fő kiadásunkban az egyik tapasztaltabb újságírónk előkészített egy beszédet, melyben egységre hívta a nézőket...

Újságíró: Nem létezik az „ők” és a „mi”. Mindnyájan „mi” vagyunk, a nép.

Austin Kellerman: Nyilván, ez nem oldja meg a dolgokat... nem változtatja meg az emberek álláspontját... de talán felkínálja a lehetőséget, hogy túltekintsünk a saját nézőpontunkon. Igyekszünk fenntartani a párbeszédet, és továbbra is tisztességgel képviselni minden álláspontot.

Speaker: Az Egyesült Államok közössége minden új lépéssel szemben az arra hivatott, hogy legyőzze a szakadásokat.

4. FÜLÖP-SZIGETEK – „HARMÓNIA A NÉPEK ÉS A VALLÁSOK KÖZÖTT”

Lesley: Ez a radikális szeretet, melyet Chiara sugall, a vallásközi párbeszédre is érvényes. A történelem folyamán mindig is konfliktust okozott a különböző vallásokhoz

tartozás. A Fokoláre Mozgalom másokkal együtt évek óta azon munkálkodik, hogy ezt a párbeszédet építse.

A múlt hónapban erre a tapasztalatra tettem szert a keleti vallások találkozásán, a Fülöp-szigeteken, Manila közelében. Nézzük most meg a tudósítást, amit onnan küldtek.

(zene)

Moderátor: Kedves résztvevők! Ázsia és Európa több országából érkezünk, különböző vallásúak, életkorúak és kultúrájúak vagyunk, és együtt töltjük ezeket a napokat 2017. március 2-től 7-ig, hogy elmélyüljünk az ideai témánkban, melynek címe: „Harmónia a vallások között”. Szeretnénk felkérni a 4 nagy vallás képviselőit, hogy ők vezessék az ideai Vallások Iskolájának bevezető imáját.

(ima)

Francisco Canzani, Uruguay - Co-Director Focolare International Centre for Wisdom and Studies – Rome, Italy: Semminek, elhagyott Jézusnak kell lennünk minden felebarát előtt, hogy Jézussal találkozzunk benne.

Renata Simon, Germany - Co-Director Focolare International Centre for Wisdom and Studies – Rome, Italy: Úgy kommunikálunk, hogy semmik vagyunk. Mi így inkulturálódunk. Nem csak a saját mozgalmunkat kell szeretni, hanem a többit is, nem csak a saját Egyházunkat, hanem a többi Egyházat is. Erre vagyunk meghívva, ezt az örökséget hagyom a jövő számára.

Dr. Lalita Namjoshi, India - Former Principal of K.J. Somaiya Bhatariya Sanskrit Peebam: Amikor a különböző vallások szent írásait olvassuk, sok hasonlóságot találunk. Az első az Aranyszabály: „Tedd azt másokkal, amit szeretnél, hogy veled tegyenek”.

(ének)

Venerable Miao Jing, Taiwan – Abbess Mabuhay Temple Fo Guang Shan: A fiatalok jelenlétével a Fokoláre Mozgalom olyan volt, mint egy család. Mindig a világ különböző részeiről érkezett fiatalokkal jöttetek, és ez kapcsolatot, kikapcsolódást, összeköttetést és szeretetet hozott a templomunkba és a híveink körébe.

Randi Tampubolon, Indonesia: Itt jobban megismertem a vallásközi párbeszédet. Hazámban legnagyobbbrészt muszlimok élnek, tehát magammal vihetem ennek a találkozásnak a kegyelmét, és megvalósíthatom a párbeszédet kapcsolataimban. Valóban remélem, hogy megélhetem hazámban, Indonéziában.

Miss Mitali, India: Nagyon fontosak ezek a találkozók, sűrűbben kellene összejönnünk, mert a harmónia egyre jobban eltűnik az életünkből. De itt egyre inkább szerető lelkekké, Isten lelkeivé válhatunk.

Jocelyn Wadi, Philippines: Tudjuk, hogy Chiara a szeretetre tanít minket. Tehát, mindnyájan „a szeretet táncosai” lehetünk.

Tadjanna Basman, Philippines: A Fokoláre Mozgalomban mindannyian teljességgel kifejezhetjük magunkat, félretehetjük az előítéleteinket és a különbözőségeinket; inkább arra összpontosíthatunk, ami összeköt minket, nem pedig a különbözőségeinkre.

Phra Maha Boonchuay, Ph. D., Thailand: Szükségünk van a beszélgetésekre, a tapasztalatcserére, és arra, hogy tanuljunk a másik hitéből.

Fr. Andrew Reception, Philippines, President International Association of Catholic Missiologists: A párbeszéd a barátságból születik, de nem csak a hasonló gondolkodásúak egyszerű barátságából. Ez azok barátsága, akik lelkesen munkálkodnak a jobb emberiség megvalósulásáért.

Rita Mousallem, Lebanon - Co-Director Focolare International Centre for Interreligious Dialogue – Rome, Italy: Ez a karizma összefog, egyé tesz minket akkor is, ha különböző vallásúak vagyunk. Azért születtünk, hogy egyetlen család legyünk.

Cardinal A. L. Tagle, Archbishop of Manila Philippines, President Caritas International: Ahol igazi párbeszéd van, ott remény van. Ezek az emberek új életet tudnak teremteni.

Bishop Roberto Mallari, Philippines – Dean of School of Dialogue with oriental Religions (SOR): Mi nem fogunk erőltetni semmit. Megtesszük a részünket, és nyitottak maradunk az Abszolútum felé, Isten felé, hogy Ő valósítsa meg a dolgokat.

G. Vijayaragavan, Head Youth Leadership Programme Shanti Ashram: Megtehetjük, meg akarjuk tenni, meg kell tennünk.

(zene és felirat: Harmónia a népek és a vallások között).

(Taps)

5. JORDÁNIA – TÁRT AJTÓK... ÉS KAROK

Lesley: „Egy családdá válni”, mondták ebben a rövidfilmben: „megtehetjük, meg akarjuk tenni, meg kell tennünk”.

Megtenni, úgy, hogy dolgozunk érte, a kezünk munkájával. Most ezt fogjuk látni a következő történetben, mely Ammanból, Jordániából érkezett, és egy újszerű étteremről szól.

(zene)

Sawsan Awwad – Supervisor Restaurant of Mercy: Itt volt ez a hely, az egyháztól kaptuk. Egy elhagyatott nyomda volt. Felmerült bennünk az ötlet, és a Karitás rövid időn belül, 20 nap alatt rendbe is tette, és olyan lett, amilyennek most látjátok: egy étterem. 2015. december 23-án nyitottuk meg. (...) Attól kezdve sosem zártuk be; minden nap meleg ételt biztosítunk. (zene)

Nem teszünk különbséget sem bőrszínben, sem nemben, sem pedig vallásban. Mindenkit szeretettel és méltósággal fogadunk. (...) Akik velünk dolgoznak, ők is menekültek:

irakiak, síretek, vagy mindenestre nélkülöző családok. Így lehetőségük nyílt, hogy munkát találjanak. És nagyon örülnek ennek. Nagy szeretettel főzik az ételt.

Milad – volunteer (Irak): *Irakban dolgoztam, és azért jöttem ide, hogy segítsen az embereket, szolgáljam a szegényeket, a nélkülözőket, és azokat, akik idejönnek.*

Sawsan: *Általában 12:30-tól 15 óráig vagyunk nyitva, tehát ebédidőben. Ezt a meleg ételt biztosítjuk. De a Ramadan idején a muszlimok, a muszlim testvéreink iránti szeretetből a meleg ételt este biztosítottuk, amikor megszakítják a böjtöt. (...) Nagyszerű tapasztalat volt, mert keresztények és muszlimok együtt fogyasztották az ételt. Együtt étkeztek szép, családi légkörben. (...)*

Nem csak az a célunk, hogy meleg ételt adjunk, hanem azt is megnézzük, mire van szükségük (...) Láttuk, hogy sokuknak műtétre, szemműtétre, gyógyszerekre van szüksége. Vagy nincs kályhájuk, takarójuk télire. Ebben is igyekszünk a segítségükre lenni. (...) Őfelsége, Rania királyné is meglátogatott minket a Ramadan idején, nagy megtiszteltetés volt számunkra.

Anny – cook (Örményország): *Nagy öröm volt, amikor eljött hozzánk a királynő, mert ő a mi királynőnk. (...) Örült a munkánknak. (...)*

Szeretek főzni, és a nélkülöző emberekért fáradozni. Amikor étkezni jönnek, mintha a testvéreim jönnének. (zene)

6. PARAGUAY - YVY MARANE'Y, LA TIERRA SIN MAL

Lesley: *Utazzunk most Dél-Amerikába, menjünk Paraguayba. A Fokoláre Mozgalommal több szervezet is együttműködik az Ava Guaranì bennszülött közösséggel. A „Yari Miri” projekt a „kis cédrus” fáról kapta a nevét. Ezt a fát szent fának tartja a közösség.*

Bernardo Benítez – Capo tribu della Comunità Yary Miri: *Országunkban 17 népcsoport él, akiknek különböző a kultúrájuk a nyelvük, a szokásaik, és még a hitük is; [...] teljesen magunkra vagyunk hagyatva, a bennszülött népcsoportok az egész országban magukra vannak hagyatva, elmaradottak vagyunk a nevelés, az egészségügy, a műszaki képzés terén, olyannyira, hogy az embereknek nincs lehetőségük a fejlődésre.*

A bennszülött közösségeknek nem felel meg a városi élet az életformánk miatt, mert mi szenvedünk a városban, nem bontakoztathatjuk ki kultúránkat, és az igazi énünket. Nem látunk kiutat, amellet szójatermelő vidéken élünk, és mérgező anyaggal permeteznek, ezért a gyerekek megbetegszenek és meghalnak. [...] Asunciónban 8 ezer bennszülött él az utcákon; [...] de sokan vannak Encarnaciónban és más városokban is... mintegy 20.000-en vagyunk.

Diana Durán – Voluntaria Proyecto Yary Miri: *Az Avà Guaranik, akikkel 18 évvel ezelőtt kapcsolatba kerültünk Asunciónban, egy szeméttelép közelében telepedtek le, a*

Paraguay folyó mentén; elkezdtek a szemét újrahasznosításán dolgozni. 2014-ben, a Paraguay folyó nagy áradása idején átmenetileg egy nagy, forgalmas sugárútra költöztek át, és ott ismertük meg őket. Eszünkbe jutott Chiara tapasztalata az elhagyott Jézussal, aki azt mondta neki: „Ha te nem szeretsz, ki fog szeretni engem?“, és Ferenc pápa felhívása is ösztönzött minket, hogy menjünk az emberiség perifériái felé, hogy konkrétan szeressünk, és így elmentünk a táborukba, ahová letelepedtek.

Először is mindenféle segítségről gondoskodtunk számukra: ételről, ruháról, stb. Egyre mélyebb bizalmas szeretetkapcsolat alakult ki velük. [...]

Elmondták, hogy szükségük lenne egy földterületre, legalább kéthektáryira, hogy konyhakertet, képzési helyet és méltóságteljes lakást alakíthassanak ki. Így széles körben elkezdünk keresni, és az egyik településen Asuncióntól mintegy 30 kilométernyire találtunk egy 5 hektáryi területet, ahová letelepedtek.

Bernardo Benítez – Capo Tribu Comunidad Yary Miri: Nagyon örülünk, hogy sikerült eljutni idáig; Nemrég vagyunk itt, de már van vizünk, villanyunk, és utunk... ezek mind hasznosak... Ide már ültettünk is, a saját termésünket fogyasztjuk...

Hugo Cáceres - Voluntario Proyecto Yary Miri: Úgy gondolom, nagyon pozitív ez a kezdeményezés: [...] Nem csupán segély, vagy szolidaritási terv, hanem fejlődési projekt, ahol valóban az Avá Guaraní közösség a főszereplő.

Padre Enrique Gaska – Coordinatore generale della Pastorale Indígena: Először is ki kell úzni az elménkből és szívünkből a rasszizmust: [...] Úgy kell feléjük fordulnunk, hogy ők is közülünk valók, a testvéreink. A paraguayi államnak úgy kell bánni velük, mint bármelyik más paraguayi állampolgárral. [...] Sokan azt mondják: „miért nem mennek vissza a hegyekbe?“ Ugyan milyen hegyekbe? Ha már se hegyek, se erdők nincsenek... Ez egy új valóság, és mindnyájunknak erőteljesen össze kell fogni, és velük maradni.

Diana Durán – Voluntaria Proyecto Yary Miri: A guaraniák szemléletmódjában létezik valami, amit úgy hívnak, hogy Yvy Marane'y, „a rossztól mentes föld“. Ez a föld, ahol nem létezik a rossz, nem csak a művelésre alkalmas földet jelenti, hanem azt is, ahol a kölcsönös szeretetet élik. [...] Ők ugyanis azt mondják, hogy amióta megismertük egymást, Isten különleges szeretettel tekint rájuk. Ők az elsők, akik teljes részüket adják, hogy valóban létezzon „a rossztól mentes föld“, ahol – ahogy ők mondják – a kölcsönös szeretet uralkodik.

(zene)

Lesley: Két szívhez szóló történetet láttunk, igaz? Az ammani étterem, és „a rossztól mentes föld“. Köszönjük.

7. SVÁJC – MIGRÁNSOK, AKIK SEGÍTIK A MIGRÁNSOKAT

Lesley: Régine a Kongói Demokratikus Köztársaságból emigrált Svájcba, ahol 30 éve él. A szeretet, amiben része volt, megadta neki az erőt, hogy ötletekké és projektekké alakítsa át a saját nehézségeit és szenvedéseit. Így létrehozta az Afrikai Barátok Szervezetét.

Régine Mafunu Déneraud: *Régine Mafunu vagyok a Kongói Demokratikus Köztársaságból. 30 éve Svájcban élek, itt tanultam a Fribourgi Egyetemen.*

Amikor először mentem Montet-ba, a gyerekeimmel és a férjemmel mentem. Ahogy megérkeztünk, mindenki úgy üdvözölt minket, mintha ismernénk egymást. Megtapasztaltuk a szeretetet, amit ott élnek: mindenki kész adni, mindenki kész kapni.

A férjem elment püspöktestvérünk temetésére, és soha többé nem jött vissza. Én itt maradtam a gyerekeinkkel, a legkisebb akkor 11 hónapos volt. Nem tudtam, mit tegyek: a mozgalom tagjai nélkül képtelen lettem volna egyedül boldogulni.

Aztán azt mondtam magamban: Sokat kaptam, sokat kapok. És felmerült bennem a gondolat, hogy létrehozok egy szervezetet az afrikai barátaink számára (a rövidítése: AMAF). Ide azért jönnek, hogy megismerjük egymást, és megosszuk az értékeinket, főként megosszuk a nehézségeinket. Vannak néhányan, akik még soha nem látták a havat, akik még sosem éltek városban.

Meghívtuk néhányukat. Együtt főztünk, és együtt ettünk. Szerettük volna megtudni, hogyan jutottak el ide.

Naima (Szomália): *Nem tudtam leírni a nevemet, mert a falumban nincs iskola. Ahogy Svájcba jöttem egy keresztet írtam az aláírás helyére. Most már le tudom írni a vezetéknevemet, a címemet, és sok mindent!*

Régine Mafunu Déneraud: *Egyszer csak elindítottuk a harmonikus együttélés projektjét, melyen keresztül meg lehet tanulni az együttélést. Elküldtem a Svájci Államszövetségnek, de különösebben bele se gondoltam.*

Hétfőn reggel felhívtak a Konföderációtól: „Megkaptuk az ajánlott levelét. Érdekel minket a projektje, de még nem teljes. Adunk még egy hét halasztást”. Hálát adtam Istennek ! Most már több idő állt rendelkezésemre. (táj és zene)

Jean-François Steiert, Consigliere Nazionale Gestione Territorio: *Felfedeztem, hogy az AMAF olyan, mint egy család. Tagjai nem egyoldalúnak tekintik az integrációt, hanem kölcsönösnek. A megosztást keresik annak minden formájában, mert a megosztás élet az egyének és a kultúrák között egyaránt.*

Madame Anne-Claude Demierre, Consigliere di Stato, Sanità e Affari Sociali: *Szeretnék a szívem mélyéről köszönetet mondani az AMAF egész csapatának, a szakértőknek ugyanúgy, mint az önkénteseknek, akik lehetővé tették, hogy felépüljön ez a híd Afrika és Svájc között.*

Régine: *Abban az örömben van részünk, hogy élhetjük az emberiséget. Még többet kell adnunk, de azt hiszem, még többet kapok: a mosolyok, és mindaz, amit az emberek mondanak nekem. Hálás vagyok érte Istennek!*

(zene és felirat: az AMAF az elmúlt 15 év alatt 10.000 migránst segített)

Lesley: Köszönjük, Régine! (Taps) Ez jó példa arra, hogy mi történik, amikor „szeretetből szeretünk”.

8. AUSZTRÁLIA – AHOL SZÍRIAIK ÉS IRAKIAK OTTHON VANNAK

Lesley: Most térjünk vissza Ausztráliába. Perthből érkezett egy tapasztalat, amit szeretnénk megosztani veletek.

(zene)

Speaker: Perth. Ausztrália. Népessége: közel 2 millió. Az idén Perthben elhatározták, hogy 1.000 menekültet fogadnak be Szíriából és Irakból. A város több csoportja egyesíti erőit, hogy elébe menjen a szükségletek sokaságának.

Tom (fiatal fiú): Itt Perthben a Fokoláre Mozgalom kapcsolatba került a menekültek családjával, és az egész városban az együttműködési háló csomópontjává vált. Az ASeTTs nevű szervezet, mely segítyt biztosít a menekülteknek, kérte a hétféteken a segítségünket: hogy foglalkozzunk a gyerekekkel, amíg az anyák tájékoztatásban részesülnek, vagy részt vesznek az angol nyelvtanfolyamon. A főegyházmegye fiataljaival matekot tanítottunk, játszottunk velük, és kézműves foglalkozásokat tartottunk. Az elején azt mondtam magamban: „de hát, hogy lesz időm még erre is a többi elfoglaltságom mellett...?” Aztán arra gondoltam: „rendben, itt az alkalom, hogy segítsen a felebarátot, és megosszam a kedvesség apró gesztusait”. Annyira jó volt, már csak az is, hogy egy egyszerű matek művelet is megteremti a gyerekekkel az együttműködést.

Shaad (kislány): Nagyon klassz, hogy egy csomó mindent csináltunk együtt, és a felnőttek is mind szimpatikusak voltak.

Tom: Reméljük, a „Run for a reason” éves jótékonyági rendezvényünket legközelebb ezekkel a családokkal szervezhetjük meg a Run4Unity keretén belül! Tehát... tartsátok nyitva a szemeteket! Nagyszerű volt! Köszönjük! Nagy üdvözet Perthből! *(zene)*

Lesley: Köszönjük, Tom! Köszönjük, hogy megosztottátok velünk ezt a hírt. (taps) Nyitva tartjuk a szemünket a „Run4Unity”-re!

9. HOLLANDIA – GLEN BLOGJA: ÖSSZEKÖTTETÉSBEN AZ ISKOLAI ZAKLATÁS ELLEN

Lesley: Sokunknak volt már dolga erőszakos osztálytársakkal vagy másokkal..., volt, akit hátrányosan megkülönböztettek, sőt, még meg is vertek, vagy nyilvánosan megaláztak.

Az iskolai erőszakról van most szó, ami sokkal elterjedtebb, mint gondolnánk. Glen, egy holland fiú elmeséli a történetét. Őneki megvolt az ereje, hogy megváltoztassa az életet. Nézzük, hogyan. Menjünk most Rotterdamba.

(zene és táj)

Glen: 6-tól 16 éves koromig zaklatás áldozata voltam. Az egész az iskolában kezdődött. Egyik nap arról beszélgettünk, mit szeretnénk csinálni majd, ha nagyok leszünk. Én elmondtam, hogy szeretnék színész lenni, vagy operatőr, vagy valami hasonló. Nagyon szeretek színdarabokat előadni. Erre ők kinevettek, és kizártak. Ők nem szerették a színházat, csak a foci tetszett nekik, ezért azzal kezdtek csúfolni, hogy lány vagyok. A lányok is furcsának tartottak.

Egyszer csak elfordultak tőlem, például, testnevelésórán azt mondták az öltözőben: „Oh, te kislány, neked a lányok öltözőjébe kell menned, itt semmi keresnivalód”. Aztán elkezdtek rugdosni a dolgaimat, vagy eldugdosták és mindig keresnem kellett. Minden tesiórán ez volt.

A tanár, aki látta a jelenetet, semmit nem szólt. Sokszor elmondtam neki, de mintha nem is látta volna, hogy mi történik.

Ahogy múlt az idő, egyre rosszabbodott a helyzet, és a végén már senki nem akart mellém ülni, mintha fertőző beteg lennék. Nagyon egyedül voltam, úgy éreztem, hogy mindenki elhagyott. *(zene)*

Tizenegy évesen átmentem egy másik iskolába, hogy újrakezdjek. Azt gondoltam: „most új életet kezdek”.

Eleinte minden rendben volt, de kicsit később újra elkezdődött, sőt, súlyosbodott a helyzet, csúnyán beszéltek velem, piszkáltak és bántottak. Nem akartam iskolába menni.

Már kilenc évesen azt mondtam, hogy meg akarok halni. Senkim nem volt. Csak az anyukám, senki más.

Úgy éreztem, képtelen vagyok változtatni a helyzeten. Ez így ment egészen a középiskola első osztályáig.

Nagyon szomorú voltam, és elkezdtem írni, amit belül éltem. Észrevettem, hogy ettől megkönnyebbülök, és azt gondoltam: „Remek! Itt az alkalom, hogy tegyek valamit: létrehozhatok egy honlapot az iskolai zaklatás ellen, hogy más gyerekeken is segísek, akik egyedül és elhagyatottnak érzik magukat, és az iskolai erőszak áldozatai, hogy segísek nekik, támogassam őket”, ez nekem sokat segített, és így született a honlapom.

Egy egyszerű bloggal kezdtem. Ezzel a kérdéssel indult: „mit gondolsz az iskolai erőszakról?” vagy „mit lehetne tenni az iskolai erőszak ellen?”. Két napon belül több mint negyvenen csatlakoztak, mindenféle emberek, „sorstársak”, akik az iskolai zaklatás áldozatai voltak akkor, vagy korábban, 13-tól 40 éves korig... Mindegyikük leírta a történetét, és alá is írták a nevüket. Ez nagy bátorságot adott. Ők is megkapták a lehetőséget, hogy kifejezzék,

ami bennük van. Segített nekik. Most már nagyon örülök, hogy másoknak is segíthetek a honlapommal. Jó érzés. És együtt erősek vagyunk.

- *Az iskolában sokszor félek, hogy nem tetszem a többieknek.*
- *Hogy nem tartanak kedvesnek.*
- *Ki tudja, figyelnek-e majd rám?*
- *Észre fognak-e venni?*

Szeretném, hogy ha valaki iskolai zaklatást folytat és ellátogat a honlapomra, fénygyulladjon benne, és elgondolkodjon: „igazából nem is olyan jó, amit csinálok”, mert a bántalmazás sok gyötrelmet okoz. De általában ennek nincsenek tudatában. Csak játéknak tartják az egészet. (táj)

Lesley: Köszönjük, Glen, igazán köszönet a bátorságodért! Úgy gondolom, hogy a honlapod igazi hidat jelent. Köszönjük!

10. EMLÉKEZÉS VLK BÍBOROSRA, PRÁGA ÉRSEKÉRE

Lesley: A kommunista rendszerben ablakot mosott Prága utcáin, majd érsek és bíboros lett. Miloslav Vlk történetéről van szó, aki március 18-án hunyt el. Sok folyóiratban és televízióban lerótták tiszteletüket Prága érsekének, akinek sok megbízatása volt a katolikus Egyházon belül, és 18 éven át a Fokoláre Mozgalom különböző felekezeti püspök barátainak moderátora volt. Most úgy szeretnénk megemlékezni róla, hogy meghallgatjuk egyik felszólalását 1997-ből, amikor közel kilencezer tizenévesnek beszélt Rómában, az egyik találkozójukon. Valami fontos dolgot bíz rájuk, az életük számára.

Miloslav Vlk bíboros, Prága érseke: *Pappá szentelésem után 10 évvel a kommunista rendszer megvonta tőlem az engedélyt. De mi az az engedély? A papoknak a kommunista állam adott engedélyt, hogy papként dolgozzanak. Megvonták tőlem ezt az engedélyt. Ezért világi lettem, nem misézhettem, nem prédikálhattam, hallgatásra kényszerültem. [...]*

Prágában ablakot, kirakatokat mostam; névtelen senki lettem; Ablakot pucoltam Prága utcáin. Az a 10 év nagyon sokat jelentett, azt mondanám, az élet egyeteme volt számomra [...] (taps), mert nap mint nap mély közösségben élhettem a megfeszített és elhagyott Jézussal. [...]

De ennek ellenére sokszor kétségeim támadtak: tényleg ezt a jelentéktelen munkát kell végeznem? Hol a papságom? Hol? [...]

És megtaláltam az új identitásomat, [...] felfedeztem, hogy [...] akkor vagyok pap, ha közel vagyok Jézus keresztiéhez, mert Ő a kereszten lett főpap; azt éreztem, hogy akkor vagyok pap, ha így állok a kereszten alatt, vagy a kereszthez közel, és ha minden nap átölelem a keresztet. Ebben találtam meg papságomat, hogy semmi vagyok. (taps). [...]

Ezt most nagyon könnyedén, egyszerűen kimondom, de el kell mondanom, hogy most, hogy püspök vagyok, sokkal nehezebb megélni ezt a lelkiséget, ezt az Ideált, mint amikor ablakot pucoltam (taps), mert azzal, hogy püspök az ember, mindig valaki vagy valami fontosnak érzi magát; de most is közel kell lennem Jézus keresztyéhez. Nekem is erőt jelent ez az élet, ez a tapasztalat, amit most megosztok veletek, és ez a mostani életem vezérgondolata. [...]

A kommunizmus sötét időszakában [...] a világiak fokolárjában élhettem, azokkal együtt, akik teljesen elhatárolták magukat, hogy ezt a lelkületet élik. [...] Ezzel az edzéssel, ezzel a gyakorlatozással, hogy semmi legyen, megtapasztalhattam Jézus jelenlétét közöttünk, kézzel érinthettem a Feltámadt Jézus jelenlétét (taps). Elmondhatom nektek, hogy mint püspök, mint érsek, és mint bíboros, az életem lényege ez a két dolog: hogy átöljem a megfeszített-feltámadt Jézust, és a kölcsönös szeretetünk által kézzel érintsem a közeli Isten, a köztünk lévő Feltámadt Isten jelenlétét [...]

Kívánom nektek, hogy ez a lelkiség legyen a ti életeknek, a jövőtöknek, a terveiteknek, az egész életeknek is az útja. (taps) [...]

Lesley: Köszönjük! Csodálatos örökséget hagyott ránk is, igaz?

11. BEFEJEZÉS MARIA VOCE (EMMAUS) ÉS JESÚS MORÁN ÜDVÖZLETÉVEL

Jesús: Szeretnénk mondani valamit...

Lesley: Igen, nagyon jó.

Jesús: Nem készítettünk elő beszédet, mert azt szerettük volna, hogy a hallottak inspiráljanak bennünket, de nem is tudjuk, honnan kezdjük, mert az egyik hír szebb, mint a másik. Például, ez az utolsó, VI. bíborossal. Sok mindent átértünk vele, és döbbenetes, mennyire aktuális a tanúságtétele, hogy ki is ma egy pap, egy püspök. Ez egy világi tapasztalat, mely teljesen újszerű Egyházat mutat be.

De az egész kollegamentó! Engem nagyon megdöbbenett, nagyon gazdaggá tett. Úgy érzem, hogy a kollegamentó egyre inkább a „világra nyitott ember” tapasztalatát élteti velünk ezzel a sajátossággal, hogy a mai Mű igazi főszereplőivel kerülhetünk kapcsolatba. Mélyen érzem, hogy köszönetet kell mondanunk azoknak, akik ott vannak ezek mögött a tapasztalatok mögött. Sokkal többen vannak, mint akiket láttunk. Ők azok, akik a Műben ma arra készítetnek, hogy megvalósítsuk a 2014-ben kitűzött céljainkat: hogy „kilépjünk”, és találkozzunk korunk emberével, hogy az egységet vigyük. Úgy munkálkodjunk az egységért, hogy együtt vagyunk korunk emberével, annak teljes valóságával: a párbeszédben megélt nehézségeivel, a menekültekkel, az erőszakot elszenvedett emberekkel, mint ez a holland fiú is.

Nagy elismeréssel vagyok irántuk, és azt mondom: „Nézzétek, főként titeket támogatunk! Nem ti vagytok az egyedüliek, de nagyszerű főszereplők vagytok”.

Ez az, amit most szívből el tudok mondani.

Emmaus: Nagyszerű. És tényleg, ezek után a történetek után egyedül az merül fel bennünk, hogy látszik, mire képes a szeretet! Az az apró szeretet, amit a tevékenységeinkben megélünk, forradalmat robbanthat ki.

De az is látszik, hogy a szeretet nem szeretet, ha nem létezik mögötte a szenvedés, tehát, a szeretetnek ára van, látszik, hogy sokat kér. Sokra képes, de sokat kér.

Azt hiszem, mindegyik történetnek, amit most láttunk, van egy közös nevezője: fizetni kell, fizetni. Mintha Isten azt kérdezné tőlem: „Kész vagy fizetni? Kész vagy fizetni? Ezért az esetért is? Ezért a helyzetért is? Ebben a pillanatban is? Az emberiség minden tragédiájával szemben is? Kész vagy fizetni?” És azt mondtam: de nem csak én vagyok kész, hanem nagyon sokan. Ez a legnagyobb gazdagság: ez az érdeknélküli szeretet, amiről Chiara beszélt: hogy a szeretet nem szeretet, ha érdekből tesszük. A szeretet akkor szeretet, ha érdeknélküli.

Létezik ez az érdeknélküli szeretet, létezik! Ezt tudjuk, de a kollegamentó minden alkalommal azt mondja nekünk: ébredjete rá, hogy létezik, ez nem álom, nem valami, aminek majd valamikor be kell következnie, hanem létezik. Fedezétek fel! És merüljete bele az érdeknélküli szeretet tengerébe.

Az érdeknélküli szeretet tengerének megvan az ereje, hogy megváltoztassa a világot, először is megváltoztasson minket, de megváltoztassa a minket körülvevő helyzeteket is, ahogy ebben a kollegamentóban is láttuk. Ez csak egy példa a létező szép dolgok sokaságaiból, de megmutatja, hogy hatással lehetünk a környezetünkre, hogy átalakítsuk a világot. És ez az, amit szeretnénk.

A mostani kollegamentó egyik kiemelkedő gondolata Régine záró mondata Svájcban. Azt mondta: „Abban az örömben van részünk, hogy az emberiség lehetünk”. Mindnyájan elmondhatjuk, hogy abban az örömben van részünk, hogy az emberiség lehetünk, ez az emberiség, nem a másik, hanem ez. Ez az örömünk, és gondolom, ezzel az örömmel élhetjük továbbra is a húsvétunkat, ezzel élhetünk a Feltámadással együtt.

Üdvözlök mindenkit és köszönöm! (Taps)

Lesley: Köszönjük, Emmaus! (Taps)

Jesús: Azt is mondtuk, hogy milyen szép az a „rossztól mentes föld” gondolata is, nagyon szép mottó, hogy mindnyájan olyan földet építhetünk, ahol...

Emmaus: ...nem létezik a rossz.

Jesús: ...ahonnan eltűnik a rossz. Köszönjük a paraguayiaknak.

Emmaus: Mert létezik a kölcsönös szeretet. Köszönjük!

Jesús: Köszönjük, Lesley.

Lesley: Köszönet mindenkinek! Nagy utazást tettünk meg ma együtt, valóban nagy köszönet!

Szeretnék még emlékeztetni benneteket, hogy legközelebb június 17-én találkozunk, este 8 órakor. Várjuk a történeteiteket! Küldjétek el a tapasztalataitokat, és lehet, hogy a következő alkalommal a tiéteket fogjuk megnézni.

Jó éjszakát mindenkinek, aki épp aludni készül, és jó napot mindenkinek, aki most kezdi a napját!

(taps és zene)